

— Дай, татко, азъ да ора, долѣто се нахранишъ и си починешъ.

— Недѣй, синко, — рекълъ дѣдото, — слабичкъ си още. Нѣмашъ ти сила да орешъ.

Ала Лилипунчо сграбчилъ плуга и захваналъ да оре. Оре той и пѣе.

Миналъ прѣзъ полето единъ богатъ човѣкъ. Като видѣлъ, че старецътъ седи и се храни, а коньтъ оре самичкъ, слѣзълъ отъ файтона и рекълъ:

— Хей, старче, каква е тая работа! Ти седишъ, а коньтъ самичкъ оре!

— Не е самичкъ той, — рекълъ старецътъ; — човѣкъ оре съ него. Не го ли чувашъ, какъ си пѣе?

Отишелъ богатиятъ наблизю и видѣлъ момченцето.

— Продай ми това момченце, дѣдо! Съ радостъ ще го заведа въ нашия градъ.

— Че какъ да продамъ едничкото си дѣте! Кой си продава чедото, та и азъ да направя сжшото?

А Лилипунчо дума тихо на стареца:

— Продай ме, не бой се; азъ пакъ съмъ твой.

Продалъ дѣдо своето момченце за хиляда жълтици. Богатиятъ наброилъ паритѣ и взелъ момченцето. Послѣ го загъналъ въ кърпичка и го скрилъ въ джеба си. Като си отишелъ у дома, отдалечъ почналъ да се хвали на жена си:

— Да видишъ, какъвъ подаръкъ ти нося!

— Покажи да видя! — извикала жената и затичала насрѣща му.

Богатиятъ извадилъ кърпичката изъ джеба си и, като я разгъналъ, шо да види: вжтрѣ нищо нѣма!

Лилипунчо отдавна билъ избѣгалъ при своитѣ родители.

Прѣвелъ Ц. Калчевъ